

דבר תורה – מסיבת הודיה לכרמי האהובה

"לא אמות כי אחיה ואספר מעשי י-ה"

בשעה טובה ומשמחת אנו זוכים לחגוג איתכם, משפחתנו הקרובה את הולדת בתנו הבכורה – **פְּרָמִי**. ראשית, אודה לרבש"ע על הזכות לעמוד במעמד מרגש זה ובתקופה כה מיוחדת בהיסטוריה של עם ישראל, תודה על הולדת בתנו **ותודה על בריאות גופי ונפשי** לאחר מלחמה לא פשוטה וארוכה.

שנית אודה להוריני היקרים, שבלעדיהם לא היינו מגיעים עד הלום, על התמיכה, העזרה והדאגה, היום אנו מעריכים יותר את תפקיד ההורה ומודים לכם מאוד על כל מה שעשיתם עבורנו ועדיין עושים. וכמובן, אודה לכל מי שבא והקדיש מזמנו לשמוח איתנו בשמחתנו, יודעים שזה לא פשוט ביום שישי.

אחרונה חביבה אודה לאשתי היקרה והגיבורה שהייתה בשלבי ההיריון המאתגרים לבד, כשאני לא נכחתי ועשתה זאת בגבורה תוך כדי חיזוק נשות הלוחמים שהיו במלחמה ואפשרה לי להתעסק בלב שלם במשימותי הצבאיות.

חשבתי מה אני רוצה לומר במעמד זה, וכמובן שאי אפשר להתעלם מהתקופה שבה אנו נמצאים, מלחמה קשה שבה עם ישראל נתון מזה כ-5 חודשים, שהחלה בטבח קשה מאוד באחינו, תושבי הנגב המערבי, מהלומה קשה שהפתיעה את כולנו, בעיקר כי לא האמנו שדבר כזה יכול לקרות בארץ ישראל, במדינת היהודים. חשבנו שהפוגרומים והזוועות שייכים אי שם לימי הביניים באירופה או לחצי האי ערב אך נוכחנו לדעת שלא.

חשבנו לעצמנו מה התחושה של להביא ילדה לעולם בשעה כזו? בשעה שבה הרוחות בעולם סוערות, ישנן מלחמות קשות ובמיוחד בעם ישראל המותקף מכל עבר, ישנם אתגרים לא מעטים בתחומי פרנסה, דיור, חינוך וכו', האם זהו דבר מוסרי לעשות כן? להביא ילד לעולם כה מורכב ואף קשה?

בשביל לענות על השאלה הזו, עלינו להסתכל במבט רחב וריאלי, כיוון שהתמקדות נקודתית בכאן ובעכשיו היא אומנם מאוד מושכת וקוסמת אך היא איננה ריאלי וודאי שלא מתייחסת לעובדות. אנסה לעמוד על שלוש נקודות עיקריות:

עם ישראל מאמין בטוב, עם ישראל צומח ממשברים ותכלית חיינו היא דווקא הדרך ולא רק המטרה.

הנקודה הראשונה - **אמונה בטוב** - ניתן לראות כי במהלך ההיסטוריה האנושית, רוב אומות העולם לא האמינו כי ישנה משמעות לקיום, כנגזרת מהותית מכך אין שאיפה לטוב הכללי כיוון שלחיים אין כיוון ואין מגמה. תפיסת העולם הזו הולידה התעסקות באני, בפרט, ללא ערך משמעותי לכלל. היום אנו עדים להתאבדות דמוגרפית ולשימוש של כשליש מהאוכלוסייה המערבית בנוגדני דיכאון כתוצאה מהמבט הזה על המציאות.

לא כן עם ישראל.

אנו מראשית הופעתנו על במת ההיסטוריה קראנו בשם ה', במילים אחרות עם ישראל טוען כי ישנו טוב העומד בבסיס המציאות ואליו צריך לשאוף. הגמרא במנחות דף נ"ג עמוד ב' אומרת כך:

"יבוא טוב ויקבל טוב מטוב לטובים". "יבוא טוב", זה משה, דְּכָתִיב: (שמות ב) "וַיִּתְּרָא אֶתֹּוּ כִּי טוֹב הוּא". "ויקבל טוב", זו תורה, דְּכָתִיב: (משלי ד) "כִּי לֶקַח טוֹב נִתְּנִי לָכֶם תּוֹרָתִי אֶל תַּעֲזֹבוּ". 'מטוב', זה הקדוש ברוך הוא, שְׁנֵאָמֵר: (תהלים קמה) "טוב ה' לכל". 'לטובים', אֵלֹוּ יִשְׂרָאֵל, דְּכָתִיב: (שם קכה) "הִיטִיבָה ה' לטובים".

בכל דור ודור אומות העולם קמו עלינו לכלותינו בגלל ההפך הגמור מתפיסת העולם שלהם. ישנה אי הבנה מצידם כיצד ניתן לנהל את כל מערכות החיים הכוללות ביטחון, כלכלה, חינוך, תעשייה ועוד על פי יסוד הטוב המוחלט, הטוב האלוקי, מנגד עם ישראל עומד באיתנו, דבק בתפיסה הזו ומוציא אותה אל הפועל.

הנקודה השנייה - צמיחה ממשברים –

במהלך ההיסטוריה האומה הישראלית עברה לא מעט משברים, אך מכולם צמחנו וגדלנו.

722 חורבן ישראל

586 חורבן בית ראשון

70 חורבן בית שני

135 חיסול מרד בר כוכבא

1096 גזירות תטנ"ו – מסעות הצלב

אינקוויזיציה, פוגרומים רבים, פרעות עקובות מדם וכו'

בהקשר לפורים, לפני כ- 2,500 שנים צורר היהודים הגדול בהיסטוריה ביקש להרוג ביום אחד את עם ישראל בטענה שישנו עם אחד, מפוזר ומפורד בגויים, ודתיים שונות מכל עם... אותו צורר גרם למלכת האימפריה היהודית להבין את שורש הנקודה הבעייתית, ואומרת למרדכי דודה: "לך כנוס את כל היהודים" - **בשביל לעבור את המשברים עם ישראל צריך להיות באחדות, אמיתית לא מן השפה לחוץ, אולי ניתן לומר שגם היום השורשים הרעיוניים של הצורר הפרסי מתגלמים בפרס של ימינו, הלא היא איראן המבקשת להשמידנו ולכלותנו**, אך כמו סופו של הצורר הפרסי העתיק זהו יהיה גם סופה בעזרת השם.

בניגוד לכל אומה על פני האדמה, כאשר גלינו מארצנו למשך 2,000 שנים, לא נמחינו מעל במת ההיסטוריה אלא שבנו לארצנו המובטחת, הקמנו מדינה חזקה וריבונית שהיא יסוד כיסא ה' בעולם כדברי מרן הרב קוק זצ"ל.

גם כעת, אנו נמצאים בעיצומה של מלחמה קשה בה התעוררו כוחות הרשע והמוות המנסים להשמידנו אך אנו עומדים איתנים - **"עם כלביא יקום וכארי יתנשא"**, לא רק בשם הגנה על חבל הארץ בו אנו חיים אלא כמי שבאים לבשר לעולם את בשורת האור, התקווה, יש בעולם הזה אפשרות לחיות על פי הטוב, היושר, המוסר, או במילים אחרות, יש אלוקים בעולם.

הנקודה השלישית - הדרך היא המטרה - קשה לנו מאוד להתמיד בדברים מסוימים, קשה להתמיד בדיאטה, קשה להקפיד על אימונים, קשה לעבוד על המידות לאורך זמן וקשה מאוד להחזיק אורך רוח במלחמה, אנו לרוב אוהבים תוצאות מהירות ללא הרבה מאמץ.

הרב קוק כותב באורות התשובה שראוי היה להיות טעם העץ כפרי העץ, כלומר שהדרך תספק אותנו כמו שהמטרה מספקת אותנו.

האם נגזר עלינו לחיות חיים אומללים כיוון שרוב הזמן אנו בדרך ולא במטרה ?
הרב קוק עונה על זה בעולת ראייה - **"יִרְאוּ יִשְׂרָאֵל וְיִשְׁמְחוּ וְיִשְׁמַח לֵב מִבְּקִשֵּׁי ה'".**
למה נאמר מבקשי ולא מוצאי ? לכאורה, היינו רוצים למצוא.

"הִרְאֵנִי אֶת נֶאֱתָת כְּבוֹדְךָ" אומר משה לרביש"ע אלא ש"לא יִרְאֵנִי אָדָם וְחַי", לעולם אי אפשר להיפגש עם השלימות האינסופית ולכן כל הזמן אנו בתהליך של דרך מפני שעצם הבקשה היא היא המציאה, התהליך הוא המטרה כשלעצמו.

גם כאן, כבר עכשיו במלחמה, אנו כבר במטרה שלשלמה אנו מופיעים בעולם והיא **"עם זו יצרתי לי תהלתי יספרו"** – באופן שבו עם ישראל נלחם בכוחות הרשע אנו זוכים לבטא את המגמה האלוקית, וודאי שנלך ונתקדם עוד ועוד עד לאין קץ.

דווקא מתוך המבט הזה, אפשר להתחבר לזכות הגדולה בלהביא חיים לעולם דווקא אל מול הרשעה האומללה המקדשת את המוות והגי'האד.

פְּרָמִי שלנו נולדה בזמן גדול בו נשמות גדולות מופיעות בעולם, דור של גאולה שעליו אמר רב יוסף: " ייתי ואזכי ואיתיב בטולא דכופיתא דחמריה" - כלומר אזכה ואשב אפילו רק בצל גללי חמורו של משיח.

והשם פְּרָמִי מסמל במידה רבה את נבואתו של יחזקאל:

"וְאַתֶּם הָרִי יִשְׂרָאֵל עֲנַפְכֶם תִּתְּנוּ וּפְרִיכֶם תִּשְׂאוּ לְעַמִּי יִשְׂרָאֵל כִּי קָרְבוּ לָבוֹא"
ועל זה אמר ר' אבא: "כְּשֶׁאֲרָץ יִשְׂרָאֵל נוֹתֶנֶת פְּרוֹתֶיהָ בְּעֵין יָפָה אֵין לָהּ קֶץ מַגְלָה מְזָה".

נֶאֱחַל לַפְּרָמִי שְׁלָנוּ

שְׁתִּזְכֶּה לַהֲיִיּוֹת כְּכֶרֶם,

לַהֲפָרִיחַ אֶת הַשְּׂמָמָה,

לַהֲיִיּוֹת שְׁתִּפָּה בִּישׁוּב הָאָרֶץ,

בְּעֶשְׂיִית חֶסֶד,

וּלְפַעַל עִם א-ל לְתַקּוֹן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שְׁדֵי.

בשורות טובות,

שנזכה לראות בבניין ירושלים,

ובישועתן של ישראל.

תודה.

5 בפברואר 2024

הדסי

"דרוש נוי ואולמי
ואות ישע עשה עימי
נטע שורק בתוך כרמי
שעה שוועת בני עמי"
(מתוך פיוט דרור יקרא)

ויקרא שמה בישראל

כרמי

אנחנו מאחלים לכרמי שלנו שתהיה
קשורה לאדמה של ארץ ישראל, שתזכה
להיות חלק מתהליך גדול של שיבת עם
ישראל לארצו וישועתו ולהופיע בחייה
צמיחה, התחדשות וחיים שתזכה לראות
את השפע בעולם ושתהיה חביבה בעיני
אלוקים ואדם.

דף מקורות**נטיעת עץ**

בתקופת המשנה והתלמוד נוסד מנהג של נטיעת עץ לאחר הלידה. היו נוטעים עץ ארז לבן ועץ אורן לבת. המשנה במסכת גיטין מספרת כי מענפי אותם העצים היו מכינים את המקלות לנשיאת החופה של בני הזוג בעת נישואיהם. בימי הביניים נוסד מנהג של טקס נתינת שם.

ביטחון ויישוב הארץ

"עוד תטעי כרמים בהרי שמרון נטעו נוטעים וחללו" (ירמיהו, ל"א, ד')

רד"ק: נטעו - עבר במקום עתיד. דרך בני אדם לטעת הכרמים בהרים, כי יהיה מהם היין המשובח. ובהיותם פוחדים בארצם מאויביהם היו יריאים לצאת לכרמים, כל שכן לנטוע, כמו שאמר "בחצים ובקשת יבוא שמה" (ישעיהו ז, כד); ועתה הבטיחם שיהיה להם שלווה גדולה ויטעו כרמים, ויחללו בשנה הרביעית כמשפט, שהיו פוחדים פירות הכרמים ועושין אותם חולין והיו מותרין לזר לאכלם אחר החלול. וזכר החלול - לפי שהיה בשמחה ובשירים (ע"פ בר' לא, כז), כמו שאמר "קודש הלולים" (וי' יט, כד), ובזמן הפחד לא יעשה אדם הלולים. ומה שאמר בשומרון - לפי שהיו שם בפחד האויב ימים רבים במצור ובמצוק (ע"פ דב' כח, נז)

נבואות הגאולה

"וְשִׁבְתִּי אֶת שְׁבוּת עַמִּי יִשְׂרָאֵל וּבָנוּ עָרִים נְשִׁמוֹת וַיָּשְׁבוּ וְנָטְעוּ כְּרָמִים וְשָׁתוּ אֶת יַיִןם וַעֲשׂוּ גִנּוֹת וְאָכְלוּ אֶת פְּרִיָּהֶם." (עמוס, ט', יד)